

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: J. S., narozený dne X, bytem K.,
zastoupený: Mgr. Bc Vladimír Volný, advokát se sídlem Paroubkova
228, 344 01 Domažlice,

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí, IČ 00551023, sídlem Na
Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2 (dále jen **MPSV**),

o žalobě ze dne 9.5.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.3.2019 č.j. MPSV-
2019/44297-914 o povinnosti vrácení přeplatku dávky příspěvek na živobytí,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Bc Vladimíru Volnému se přiznává odměna ve výši 9.438,-Kč, která mu bude vyplacena na účet č. 2901448215/2010, VS 304519, z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Řízení v této projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), pro návrh je stanoven termín **žaloba**, účastníci jsou označováni **žalobce** a

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

žalovaný. Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. je pro soud rozhodující skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci k datu 4.3.2019, a je povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2 a 3 s.ř.s. ve věcech pomoci v hmotné nouzi rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

2. Po doručení rozhodnutí žalovaného ze dne 4.3.2019 požádal žalobce dne 15.3.2018 zdejší soud o ustanovení zástupce z řad advokátů. Následně pravomocným usnesením ze dne 26.4.2019 č.j. Na 4/2019-30 byl žalobci ustanoven zástupcem advokát Mgr. Bc. Vladimír Volný, neboť žalobce splnil zákonné podmínky pro ustanovení zástupce soudem. Po dobu řízení o ustanovení zástupce se stavěla dvouměsíční lhůta pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s.ř.s., která počala znovu běžet doručením uvedeného usnesení soudu, tudíž následná žaloba byla podána včas.
3. Krajskému soudu v Plzni (dále jen **soud**) byla dne 10.5.2019 doručena žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.3.2019 č.j. MPSV-2019/44297-914, jehož kopie byla připojena, a kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce – krajská pobočka v Plzni (dále jen **ÚP**), ze dne 5.2.2019 č.j. 3159/2019/KLT o uložení povinnosti vrácení přeplatku dávky příspěvek na živobytí za měsíce únor 2014 až srpen 2015 v celkové výši 61 585 Kč do 31.8.2019.
4. V **žalobě** žalobce namítal zejména nesrozumitelnost a neurčitost rozhodnutí, neboť dle něho je nedostatečně a nesprávně odůvodněno, hlavně ve vztahu k jeho odvolací námitce, že uplynula lhůta a zanikla jeho povinnost přeplatek vracet v souladu s § 51 odst. 7 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen **zákon**). Dávka byla vyplácena v měsících únoru 2014 až srpnu 2015, přičemž o povinnosti vrátit přeplatek bylo dle žalobce rozhodnuto poprvé až dne 28.8.2018, tedy po uplynutí 3 let od výplaty příspěvku. Žalovaný k námitce žalobce neuvedl řádné odůvodnění, zda v dané věci uplynula 3 letá prekluzivní lhůta, a z jakých důvodů se tak stalo. Odůvodnění v tomto směru je zcela nedostatečné, neboť z něj není patrné, kdy počala zmíněná lhůta běžet, zda se stavěla a po jakou dobu apod. Rozhodnutí tak neobsahuje logické a srozumitelné odůvodnění odvolací námitky žalobce ve smyslu § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**).

Dále namítal nesprávnost a nesrozumitelnost závěru žalovaného ohledně aplikace § 101 písm. e) správního řádu o novém řízení v dané věci. Žalovaný dle žalobce obnovu řízení řádně neodůvodnil a jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. V odůvodnění žalovaného totiž není žádný odkaz na zákonné ustanovení jiného právního předpisu, který by umožňoval správním orgánům nové rozhodnutí vydat. Vydání nového rozhodnutí tak není řádně a srozumitelně odůvodněno a žalovaný tuto chybu nenapravil ani ve svém rozhodnutí. Absence odkazu na speciální zákonnou úpravu v daném případě způsobuje nezákonnost. Žalovaný zcela opominul logicky a srozumitelně odůvodnit, na základě jakých ustanovení speciálního zákona vede a rozhoduje o věci v novém řízení. Nadto měl žalobce za to, že institut nového řízení byl aplikován žalovaným v dané věci nesprávně, když pro užití tohoto institutu nebyly splněny podmínky.

Dle žalobce nebylo dodrženo ust. 36 odst. 3 správního řádu, když správní orgán I. stupně, tj. ÚP, ani žalovaný před vydáním předmětného rozhodnutí neseznámil žalobce s podklady před vydáním rozhodnutí. Žalobce uvedl, že mu sice bylo dne 7.11.2018 doručeno oznámení o zahájení správního řízení ze dne 31.10.2018 zároveň s poučením dle

§ 36 odst. 3 správního řádu, a to na základě předchozího zrušení rozhodnutí žalovaným v odvolacím řízení rozhodnutím žalovaného ze dne 11.10.2018, č.j. MPSV-2018/202555-914, takový postup však žalobce považuje za nesprávný. Dle něho by oznámení o zahájení řízení a výzva či vyznění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu mělo být činěno samostatně, a to zvláště za situace, kdy je ze spisu zjevné, že správní řízení již bylo zahájeno vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 28.8.2018, č.j. 19593/2018/KLT. Navíc v dané věci, po vydání rozhodnutí ze dne 16.11.2018, č.j. 26156/2018/KLT, bylo v odvolacím řízení rozhodnutím žalovaného ze dne 8.1.2019, č.j. MPSV-2019/3692-914 opětovně napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně. Správní orgán dále již bez dalšího vydává rozhodnutí ze dne 5.2.2019, č.j. 3159/2019/KLT, aniž by žalobce, před vydáním rozhodnutí v I. stupni poučil ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce tak neměl možnost vyjádřit se ke všem podkladům ve věci před vydáním rozhodnutí. Porušení povinnosti správního orgánu ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu zakládá vadu řízení, pro kterou napadené rozhodnutí nemůže obstát.

Žalobce rovněž namítal, že rozhodnutím o vrácení přeplatku v celé výši do 31.8.2019 bylo nepřiměřeným způsobem zasaženo do jeho práv, jelikož žalovaný i správní orgán I. stupně měli detailní přehled o majetkové situaci žalobce, kdy je zřejmé, že nebude moci uloženou povinnost správním orgánem splnit a navíc je pro něho naprosto likvidační. Rozhodnutí je tak dle žalobce rozhodnutím excesivním, když nepřiměřenou mírou zasahuje do jeho práv. Žalovaný v dané věci chybně posoudil skutková zjištění a o věci rozhodl naprosto nepřilehavě, když neposoudil veškeré okolnosti případu. Nemajetnost žalobce a závislost na systému dávek pomoci v hmotné nouzi je patrná i z obsahu soudního spisu. Dle názoru žalobce jde v dané věci o nesprávné rozhodnutí, které ukládá pro něho nesplnitelnou povinnost. Vrácení přeplatku mělo být v případě žalobce uloženo ve splátkách a za podmínek, aby nebyly postiženy jeho příjmy pokrývající základní životní potřeby.

5. **Napadeným rozhodnutím ze dne 4.3.2019 č.j. MPSV-2019/44297-914** žalovaný s odkazem na § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ÚP ze dne 5.2.2019 č.j. 3159/2019/KLT, kterým bylo rozhodnuto z moci úřední o změně povinnosti vrácení přeplatku dávky příspěvek na živobytí žalobce za měsíce 2/2014 až 8/2015 v celkové výši 61 585 Kč ve lhůtě do 31.8.2019.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nejprve shrnul odůvodnění rozhodnutí ÚP ze dne 5.2.2019, který své rozhodnutí odůvodnil tím, že o vzniku přeplatku na dávce pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí a o povinnosti žalobce přeplatek vrátit bylo rozhodnuto již rozhodnutím č.j. 30177/2015/KLT ze dne 22.10.2015 v návaznosti na rozhodnutí MPSV ze dne 15.1.2016 č.j. MPSV-2015/158230-914/1. Dále ÚP konstatoval, že podle novely zákona č. 111/2006 Sb., kdy je příspěvek na živobytí vyplácen kombinovanou formou, nelze přeplatek srážet z běžně vyplácené dávky pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí, proto bylo dne 31.10.2018 zahájeno správní řízení ve věci změny povinnosti vrácení přeplatku, a to z formy srážení přeplatku z běžně vyplácené dávky pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí na formu splácení přeplatku.

K odvolacím námitkám žalobce uvedl žalovaný, že je neshledal důvodnými, neboť o vzniku přeplatku za měsíce únor 2014 až srpen 2015 a o povinnosti vrátit přeplatek totiž bylo pravomocně rozhodnuto již rozhodnutím č.j. MPSV-2015/158230-914/1 ze dne 15.1.2016, které nabylo právní moci dne 18.1.2016, byla tudíž dodržena tříletá prekluzivní lhůta stanovená ustanovením § 51 odst. 7 zákona. Rozhodnutím č.j. 3159/2019/KLT ze dne 5.2.2019 bylo rozhodováno pouze o změně způsobu úhrady vzniklého přeplatku,

nikoliv o povinnosti vyčíslený přeplatek vrátit. Dále žalovaný konstatoval, že i námitka o poukazu na ustanovení o obnově řízení (§101 písm. e) správního řádu) je nedůvodná, neboť nové rozhodnutí ve věci původní rozhodnutí neruší, přičemž nové rozhodnutí bylo vydáno z důvodu změny způsobu úhrady přeplatku. Žalovaný shledal i další odvolací námitky žalobce nedůvodnými a závěrem uvedl, že důkazní řízení bylo provedeno v rozsahu postačujícím pro rozhodnutí ve věci, ÚP v odůvodnění rozhodnutí shrnul všechny zjištěné skutečnosti a uvedl podklady pro rozhodnutí jeho vydání a dospěl k závěru, že rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu s právními předpisy, proto žalovaný odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí ÚP potvrdil.

6. Podáním ze dne 9.5.2019 žalobce požádal o přiznání odkladného účinku žalobě, čemuž bylo vyhověno pravomocným usnesením zdejšího soudu č.j. 16 Ad 54/2019-51 ze dne 24.6.2019.
7. Ve svém **vyjádření ze dne 29.5.2019 k žalobě** žalovaný uvedl, že o vzniku přeplatku a povinnosti žalobce ho vrátit bylo rozhodnuto pravomocným rozhodnutím ÚP ze dne 22.10.2015 č.j. 30177/2015/KLT, nikoliv dne 28.8.2018 rozhodnutím č.j. 19593/2018/KLT, kterým byl změněn pouze způsob vrácení přeplatku. Také bylo uvedeno, že prekluzivní lhůta byla dodržena, neboť správní orgán přeplatek vyčísil za únor 2014 až srpen 2015 s povinností vrátit jej do dne 30.4.2016 a jestliže byla pravomocným rozhodnutím stanovena povinnost vrátit přeplatek na dávce a ten nebyl uhrazen, povinnost přeplatku trvá a uplyne-li lhůta k plnění a dlužník je v prodlení, věřiteli vzniká právo tuto pohledávku proti vůli dlužníka vymáhat např. soudní cestou, tedy pohledávka je vymahatelná. Žalovaný vyjádřil, že správní orgán i on sám dostatečně odůvodnili provedení nového řízení podle ust. § 101 písm. e) správního řádu. Dále žalovaný uvedl, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 26.2.2010, č.j. 8 Afs 21/2009-243 není samo o sobě porušením § 36 odst. 3 správního řádu, pokud správní orgán souběžně s oznámením zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. V daném případě bylo řízení zahájeno z moci úřední dne 31.10.2018 úředním oznámením, v němž byl žalobce v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu vyrozuměn o právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí, které mu bylo doručeno dne 7.11.2018; žalobce na toto oznámení nijak nereagoval. Žalovaný při rozhodování vycházel ze zcela totožných ničím nedoplněných podkladů, se kterými se mohl žalobce již seznámit, a proto nebylo namístě jej znovu vyzývat podle § 36 odst. 3 správního řádu. Dále žalovaný poznamenal, že přeplatky jsou postaveny na subjektivní odpovědnosti příjemce dávky. Žalobce po celou dobu neprojevil snahu o plnění dluhu ve splátkách. Dle žalovaného napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s hmotným i procesním právem a správní řízení netrpí vadami, pro které by bylo nutno toto rozhodnutí zrušit. Závěrem bylo navrženo, aby soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou a současně žalovaný sdělil, že souhlasí s tím, aby soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl o věci samé bez jednání.
8. Ze **správního spisu** soudu zaslaného žalovaným v této věci vyplývá, že jeho obsah odpovídá obsahu napadeného rozhodnutí i vyjádření žalovaného ze dne 29.5.2019. Mimo jiné je na č.l. 1 založena Žádost žalobce o příspěvek na živobytí ze dne 9.1.2012, dále Oznámení ÚP adresované žalobci o zahájení správního řízení ve věci přeplatku dávky příspěvek na živobytí ze dne 31.10.2018 č.j. 24723/2018/KLT, rozhodnutí ÚP ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

16.11.2018 č.j. 26156/2018/KLT o změně povinnosti vrácení přeplatku, odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí ze dne 17.12.2018 a pravomocné rozhodnutí žalovaného ze dne 8.1.2019 č.j. MPSV-2019/3692-914; dále jsou založeny písemnosti (rozhodnutí ÚP ze dne 5.2.2019 č.j. 3159/2019/KLT doručené žalobci dle připojené doručky dne 15.2.2019 a odvolání žalobce ze dne 25.2.2019 a jeho doplnění ze dne 4.3.2019 proti uvedenému rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného č.j. MPSV-2019/44297-914 ze dne 4.3.2019), tj. listiny vztahující se k této projednávané věci (založen je i trestní příkaz Okresního soudu v Klatovech č.j. 1T 109/2017-294 ze dne 4.7.2017, jímž byl uznán vinným ze spáchání přečinu podvodu dle § 209 odst. 1,3 trestního zákoníku, neboť neoprávněně pobíral vyšší dávky pomoci v hmotné nouzi, než jaké mu náležely, a to i příspěvek na živobytí, kdy mu za měsíce únor 2014 až srpen 2015 byla navíc vyplacena v rámci příspěvku na živobytí částka 61.985,-Kč).

Také je založeno rozhodnutí ÚP č.j. 30177/2015/KLT ze dne 22.10.2015 o vzniku a povinnosti vrácení přeplatku dávky příspěvek na živobytí č.j. 2494/2014/KLT za měsíc (e) 2/2014 až 7/2015, 8/2015 v celkové výši 61 985Kč a včasné odvolání žalobce i následné rozhodnutí žalovaného č.j. MPSV-2015/158230-914/1 ze dne 15.1.2016, jímž bylo dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu rozhodnutí ÚP zčásti změněno tak, že ve výroku bylo slovo „bezodkladně“ změněno na slova „do dne 30.04.2016“ a uvedené rozhodnutí ve zbytku bylo potvrzeno (výrok I. a II.).

V odvolání ze dne 25.2.2019 proti rozhodnutí ÚP ze dne 5.2.2019 žalobce namítal, že rozhodnutí je nesprávné, když správní orgán vůbec neposoudil běh lhůt stanovený v § 51 odst. 7 zákona, když je třeba konstatovat, že tříletá lhůta již uplynula, a to minimálně z části s přihlédnutím k přerušení lhůt. Uplynutí lhůty musí správní orgán posoudit z úřední povinnosti. O vrácení přeplatku již není možné v roce 2019 rozhodovat. V tomto směru je rozhodnutí neúplné a nepřezkoumatelné. Dále namítal, že správní orgán poukazoval na ustanovení správního řádu o obnově řízení, jež nelze v dané věci vůbec aplikovat. Daný institut na věc vůbec nedopadá a rozhodnutí je tak nesrozumitelné. Navíc žalobce konstatoval, že bylo již o stejné věci rozhodováno v řízení č.j. 26156/2018/KLT, což brání tomu, aby bylo ve věci opětovně rozhodováno. V doplnění odvolání ze dne 4.3.2019 pak žalobce namítal porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu.

9. **Dne 1.8.2019 žalobce** reagoval replikou, v níž měl argumentaci žalovaného ve vyjádření ze dne 29.5.2019 za nelogickou a nesrozumitelnou, a odkazovanou judikaturu za nepřiléhavou; setrval na podané žalobě a závěrem souhlasil s tím, aby soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání.
10. Podle **§ 51 odst. 5 zákona** povinnost vrátit přeplatek nevzniká, jestliže tento přeplatek nepřesahuje částku 100 Kč u jednoho druhu dávky.
11. Dle **§ 51 odst. 6 zákona** o povinnosti vrátit dávku nebo její část podle odstavců 1 až 4 rozhoduje orgán pomoci v hmotné nouzi, který dávku vyplácí nebo naposledy vyplácel. Částky neprávem přijaté mohou být sráženy též z běžně vyplácené nebo později přiznané opakující se dávky; po provedení srážky musí povinné osobě zůstat nejméně částka ve výši existenčního minima, a v případě dalších povinných společně posuzovaných osob, nejméně částka ve výši existenčního minima, a jsou-li mezi společně posuzovanými osobami též nezaopatřené děti, nejméně částka ve výši jejich životního minima, a to každé z těchto osob. Ustanovení o nepostižitelnosti dávky exekucí v tomto případě neplatí.

12. V § 68 odst. 1 až 3 správního řádu je stanoveno:

(1) Rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.

(2) Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.

(3) V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.

13. Podle § 101 písm. e) správního řádu provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže tak stanoví zvláštní zákon.

14. Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s.: Soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“).

15. V této věci se podanou žalobou z důvodů v ní uvedených domáhal žalobce zrušení napadeného rozhodnutí MPSV ze dne 4.3.2019. Soud v této věci neshledal z níže uvedených důvodů, že by napadené rozhodnutí MPSV i jemu předcházející rozhodnutí ÚP byla nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů či nezákonná, proto nebyla žaloba shledána důvodnou. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, kterou zjišťuje soud ex offio, je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí, ale v této věci, i když byla žalobcem namítána, nebyla shledána důvodnou. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s., když s tímto postupem vyjádřili souhlas žalobce i žalovaný.

16. Zdejší soud připomíná, že ohledně změny povinnosti vrácení téhož přeplatku na dávce příspěvek na živobytí žalobce rozhodl rozsudkem č.j. 16 Ad 33/2017-38 ze dne 22.2.2018 tak, že zrušil pro vady řízení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.10.2016 č.j. MPSV-2016/211200-914/1 a jemu předcházející rozhodnutí ÚP ze dne 23.08.2016, č. j. 21553/2016/KLT a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (soud rozhodnutí zrušil z procesních důvodů, proto se dále nezabýval dalšími žalobními body uplatněnými v žalobě). Poté vydal ÚP nové rozhodnutí č.j. 11085/2018/KLT ze dne 4.5.2018 o změně povinnosti vrácení přeplatku dávky příspěvek na živobytí s výrokem, že přeplatek ve výši 45.835 Kč bude srážen z běžně vyplácené nebo později přiznané opakující se dávky pomoci v hmotné nouzi a v rámci odvolacího řízení žalovaný rozhodnutím č.j. MPSV-2018/118281-914 ze dne 19.6.2018 napadené rozhodnutí ÚP (ze dne 4.5.2018) změnil ve výrokové části tak, že

věta: „Ke dni vydání tohoto rozhodnutí činí přeplatek částku ve výši 45.835 Kč“ se nahrazuje větou: „Ke dni vydání tohoto rozhodnutí činí přeplatek částku ve výši 61.585 Kč“ a ve zbytku rozhodnutí ÚP potvrdil. Následně ÚP rozhodnutím č.j. 19593/2018/KTL ze dne 28.8.2018 rozhodl o změně povinnosti vrácení přeplatku dávky příspěvek na živobytí s výrokem, že přeplatek ve výši 61.585 Kč musí být poukázán na účet úřadu, který toto rozhodnutí vydal, nebo uhrazen v hotovosti a to do 30.11.2018 a v rámci odvolacího řízení žalovaný rozhodnutím č.j. MPSV-2018/202555-914 ze dne 11.10.2018 zrušil uvedené rozhodnutí ÚP z procesních důvodů a věc ÚP vrátil k novému projednání. Poté ÚP vydal rozhodnutí č.j. 26156/2018/KTL ze dne 16.11.2018, které bylo také žalovaný zrušeno rozhodnutím č.j. MPSV-2019/3692-914 ze dne 8.1.2019 a vráceno ÚP k novému projednání. Tyto skutečnosti byly obsaženy v odůvodnění výše uvedených rozhodnutí ÚP i žalovaného.

17. Naproti tomu z rozhodnutí žalovaného ze dne 4.3.2019, které bylo napadeno žalobou v nyní projednávané věci, není vůbec zjištělný celý průběh řízení uvedený v bodě 16, což však je bez vlivu na zákonnost rozhodnutí s ohledem na předmět řízení.
18. Rozhodnutí ÚP č.j. 3159/2019/KLT ze dne 5.2.2019 soud neshledal nepřezkoumatelným ani nesrozumitelným, byť se jeví vhodným, aby ve výroku rozhodnutí o změně povinnosti vrácení přeplatku bylo označeno rozhodnutí o stanovení výše přeplatku č.j. 30177/2015/KLT i datem, tj. 22.10.2015, i když příslušné datum bylo uvedeno v první větě odůvodnění rozhodnutí. Předmětem tohoto řízení nebylo stanovení výše přeplatku na dávce příspěvek na živobytí žalobce, ale pouze způsob možnosti, jak splnit povinnost vrácení přeplatku s ohledem na novelu zákona č. 111/2006 Sb. týkající se § 43 (změna od 1.6.2017 do 31.12.2018 a poté od 1.1.2019), proto námitka ohledně prekluzivní lhůty se mýlí s předmětem řízení.
19. Ze strany správních orgánů, tj. žalovaného a ÚP, však soud neshledal taková pochybení, která by odůvodňovala zrušení obou rozhodnutí, tj. napadeného a jemu předcházejícího, jak umožňuje při splnění zákonných podmínek soudní řád správní, neboť rozhodnutí žalovaného i ÚP jsou srozumitelná i přezkoumatelná. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal dostatečným způsobem s odvolacími námitkami žalobce uplatněnými v odvolání ze dne 25.2.2019 proti rozhodnutí ÚP ze dne 5.2.2019 (viz strana 3-4), ačkoliv je žalobce přesvědčen o opaku. Ani žalobní body uplatněné v žalobě soud neshledal důvodnými, když nebylo shledáno, že by žalovaný (a i ÚP) nepostupoval v souladu s platnou právní úpravou.
20. V projednávané věci nebylo předmětem řízení stanovení výše přeplatku na uvedené dávce, ale toliko změna formy povinnosti žalobce o vrácení přeplatku s ohledem na novelu zákona č. 111/2006 Sb., jelikož žalobci byla v souladu s platnou právní úpravou vyplácena část příspěvku na živobytí poukázkami opravňujícími k nákupu zboží ve stanovené hodnotě (§ 43 odst. 5 písm. a) zákona), proto nebylo možné přeplatek pravidelně srážet z běžně vyplácené dávky pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí, jak bylo původně rozhodnuto. Změna se týkala pouze toho, že forma srážení přeplatku z běžně vyplácené dávky pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí bylo změněna na formu splácení přeplatku. Navíc nelze přehlédnout ani skutečnost, že žalobce za celou dobu, tj. od roku 2015 (pravomocně bylo rozhodnuto o povinnosti žalobce vrátit přeplatek ve výši 61.985 Kč do dne 30.4.2016 rozhodnutím žalovaného ze dne 15.1.2016 – viz bod 8.), uhradil z předmětné částky pouze 400,-Kč, tudíž k úhradě nadále zbývá 61.585,-Kč. V dané věci se

tedy nejednalo o obnovu řízení, jelikož šlo pouze o změnu formy ze srážení na splácení přeplatku, jehož výše byla pravomocně stanovena již v roce 2016, tudíž bylo postupováno dle § 101 písm. e) nikoli dle písm. a) až d) správního řádu.

21. Soud také shledal, že napadené rozhodnutí žalovaného je plně v souladu s § 68 správního řádu (náležitosti rozhodnutí), kdy v odst. 3 je stanoveno, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí, což napadené rozhodnutí obsahuje, tudíž je srozumitelné. Rovněž soud nezjistil žádné vady, k nimž by musel přihlédnout ex offio.
22. Napadené rozhodnutí nebylo ani shledáno nezákonným kvůli tomu, že s ohledem na majetkovou situaci žalobce, když je dle něho zřejmé, že nebude moci uloženou povinnost splnit a navíc je pro něho naprosto likvidační, jak namítal žalobce. Orgán pomoci v hmotné nouzi, tj. ÚP, je povinen dle zákona rozhodnout o přeplatku dávky, pokud je zjištěn (§ 51 odst. 6 zákona), tudíž rozhodl oprávněný správní orgán i dle příslušného zákona a v jeho mezích. V žalobě uvedená představa žalobce, že vrácení přeplatku mělo být v jeho případě uloženo ve splátkách a za podmínky, aby nebyly postiženy jeho příjmy pokrývající jeho základní životní potřeby, neodpovídá skutečnosti, jelikož jak je soudu známo z úřední činnosti (viz řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 16 Ad 40/2019), žalobce několik let pobírá příspěvek na živobytí, který mu je opakovaně snižován z částky 3.410,-Kč na částku životního minima, tj. 2.200,-Kč, měsíčně, tedy z takovýchto částek nelze přistoupit ke srážkám na úhradu přeplatku, což je nepochybně žalobci známo. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce za celou dobu neprojevil dostatečnou snahu splácet předmětný přeplatek, jelikož uhradil toliko v roce 2016 a to 200,-Kč dne 9.6. a stejnou částku dne 30.6., tedy celkem 400,-Kč.
23. Rovněž soud neshledal důvodnou námitku žalobce ohledně § 36 odst. 3 správního řádu, jelikož žalobce byl ÚP prokazatelně písemně informován o zahájení řízení z moci úřední s poučením dle § 36 odst. 3 správního řádu a v dané věci se nejednalo o žádné nové skutečnosti, ale toliko o změnu formy povinnosti žalobce o vrácení přeplatku s ohledem na novelu zákona, tudíž žalovaný v tomto směru nepochybil. Žalobci navíc nic nebránilo v tom, aby se dostavil na ÚP a nahlédl do správního spisu, v němž ale nedošlo k žádnému doplnění, tuto možnost však nevyužil.
24. V této věci soud neuznal žádnou z žalobních námitek důvodnou a postup správních orgánů rovněž shledal v souladu s platnou právní úpravou, proto zamítl žalobu žalobce jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**). Soud napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 4.3.2019 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu, neboť žalobce neprokázal, že by žalovaný pochybil při jeho vydání či v řízení, které mu předcházelo či by se jednalo o rozhodnutí nesrozumitelné a tudíž nepřezkoumatelné či dokonce nezákonné. Neznamená totiž, že je nesprávné či dokonce nezákonné rozhodnutí správního orgánu, není-li v souladu s požadavkem žalobce, na němž spočívá důkazní břemeno.
25. Žádnému z účastníků řízení nebyla přiznána náhrada nákladů, jak uvedeno **ve výroku II. rozsudku**, jelikož žalobce nebyl úspěšný a úspěšný správní orgán nemá právo na náhradu ze zákona dle § 60 odst. 2 s.ř.s.

26. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát Mgr. Bc. Vladimír Volný; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 s.ř.s). Zástupce žalobce dne 1.8.2019 vyčíslil náklady ustanoveného zástupce, kdy požadoval částku ve výši 12 584,-Kč, tj. za 8 úkonů á 1.000,-Kč (tj. 8.000,-Kč), 8x RP (režijní paušál, tj. náhradu hotových výdajů) á 300,-Kč (tj. 2 400,-Kč), vše navýšené o 21% DPH. Soud však neshledal důvodnou další poradu ustanoveného zástupce s žalobcem dne 3.5. a 15.7.2019, neboť z obsahu spisu neshledal důvod k těmto dalším poradám, když převzetí a příprava, včetně porady s žalobcem se uskutečnila 30.4.2019 a nebyl shledán důvod k další poradě dne 3.5.2019 (žaloba datována 9.5.2019) a vyjádření žalovaného ze dne 29.5.2019 bylo zástupci žalobce doručeno dne 2.7.2019, načež replika žalobce je datována dnem 1.8.2019 a ze zápisu o poradě ze dne 8.7.2019 je zřejmé, že při ní bylo projednáno i vyjádření žalovaného, proto soud neshledal důvod pro další poradu o tomtéž dne 15.7.2019.
27. Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 1.8.2019, která je tvořena 6 úkony právní služby á 1.000,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, včetně první porady s klientem dne 30.4.2019; sepis žaloby dne 9.5.2019; další porada s klientem dne 8.7.2019; sepis návrhu na přiznání odkladného účinku a jeho doplnění; sepis repliky) a 6 paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 2, § 7 bodu 3, § 11 odst. 1 písm. b), c) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen **advokátní tarif**). Jmenovaný advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, takže celková výše odměny v tomto řízení byla zvýšena o 21% DPH (1.638,-Kč) a celkem činí 9.438,-Kč. Uvedená částka bude jmenovanému advokátovi vyplacena na účet č. 2901448215/2010, VS 304519, z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí, když tuto lhůtu soud považuje za přiměřenou (výrok III. rozsudku).
28. Opatřením místopředsedy zdejšího soudu ze dne 15.6.2020 sp. zn. Spr 1574/2020-3 byla věc z důvodu dlouhodobé pracovní neschopnosti vyřizující soudkyně Mgr. Jany Komínkové přidělena k projednání a rozhodnutí JUDr. Aleně Hocké.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 7. října 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.